לאכול דגים

יח"צנית זיכרוני
„באת לאכול פה?"

יח"צנית ארבל
„אני אשלם!"

שערוריית השבוע בענף־הבידור שייכת לאשת־יחסי־הציבור רונית ארבל, שהופיעה במסיבת־עיתונאים מבלי שהוזמנה. המסיבה, שכללה ארוחת־צהריים, נערכה במיסעדת־דגים, השוכנת במרחק של כ־20 מטר ממיסעדת־דגים אחרת, שארבל היא היח"צנית שלה. המסיבה נערכה לכבוד ציפי שביט, שרונית ארבל היתה היח"צנית של ההצגה הקודמת שלה. כעת העדיפה ציפי יח"צנית אחרת, מירי זיכרוני. זו פנתה אל ארבל ושאלה אותה „באת לאכול פה בחינם? זהו אירוע סגור!" ארבל לא איבדה את עשתונותיה והשיבה: „אין בעיות, אני אשלם!"

רסם, המתגורר בניו־יורק. גנגר הניו־יורקי, ידידו של **אריאל שרון**, וגניגר הישראלי לא נפגשו מעולם למרות ששניהם הגיעו לניו־יורק באותן השנים. והסתובבו באותם החוגים.

■ נשיא חברת דיסני ביש־ראל, **יאיר פקר**, חזר מסיור־לימודים בארצות־הברית, שבמ־הלכו אנשי החברה בארצות־הברית. הוא התרשם במיוחד מחוסר־הפורמליות אצל מנהלי־החברה, המזדהים בשמם הפרטי, מבלי להוסיף תוארים. גם נשיא־החברה, המגלגלת מיל־יארדי דולארים בשנה, מבקש שיפנו אליו בשמו הפרטי. כש־נשאל איך הוא מסביר זאת השיב כי כל מי שאוהב את **וולט דיסני** ואת יצירותיו הוא ילד בנשמתו, וילדים הם היצורים הכי־פחות פורמליים בעולם.

■ **אלה אלתרמן**, הבימ־אית של המחזה הפוליטי הזמן הצהוב, נראית טרודה ביותר בימים האחרונים. כשנשאלה לפשר העניין, השיבה שהיא קצת מתוחה בעניין התביעה שהגישה נגד **עדה רבין**, מזכירת נעמת, על הפרת־חוזה. התביעה תתברר השבוע, ואלתרמן מעדיפה את הבימה התיאטרלית על מיסר־רונות בית־המישפט.

■ **אורית רווה**, (20), ביתו של השחקן־בימאי **זאב רווה**, בחרה במיקצוע השייך לקולנוע: תוך כדי לימוד עצמי היא הפכה עוזרת־עריכה של סרטים. אורית היפה קיבלה את עבודתה הרא־שונה אצל אביה, כאשר צילם את המובטל בטיטו. ועכשיו היא עובדת בסירטו החדש של הבי־מאי **אמנון רובינשטיין**, ה־ינשוף.

■ הזמר **שימי תבורי** טס השבוע לפאריס. יחד איתו טס מלווהו הצמוד, המוסיקאי **ננסי ברנדס**, המנצח על להקת הנג־ים המקומית. פרט לחלקו במור־ יש לננסי חלק חשוב אחר ל שימי: ברנדס, יליד חטית טובה ברב. הוא יהם ור. ות ה

רגם, השדרן שאל את הזמר אילו זמרים צרפתיים הוא אוהב, ושי־מי אמר לננסי בעברית: „לא יו־דע, תוציא אותי מזה." ברנדס אילתר על המקום: „שימי אוהב את **אדאמו**, את **ז'ילבר בקו** ואת **איב מונטאן**," אמר. הש־דרן הנרהם שאל: „איך זה יכול להיות, ככה זה נשמע בעברית, לא שמעתי אותו אומר את השמות..." ננסי לא התבלבל. „שימי דיבר איתי בראשי־תי־בות," הוא ענה.

■ הפרקליט האמריקאי **לי־און צ'רני**, המסריט בארץ סרט על פי סיפרו האוטו־ביוגראפי, חיפש שחקנית שתתאים לת־פקיד חברתו בסרט. הוא נפגש עם כמה שחקניות ודוגמניות, ולא מצא את מבוקשו. „היא צריכה להיות נאה, אינט־ליגנטית, בסביבות 28," אמר לידידיו. לבסוף התלהב דווקא מצעירה חמודה המתעסקת בעי־צוב־אופנה. אולם **מיכל יט־נזון**, תאלץ אולי לדחות את ההצעה המפתה, בגלל אילוצי מישפחה (בעל ושני ילדים) ות־צוגת־אופנה שערכה.

■ בקרב סדרני־הכנסת קיי־מת הרגשת־עלבון, אחרי ש**צ'י־צ'ילינה** הגדירה אותם כ„אנ־שים בעלי תיסכולים מיניים."

דניאלה דיינור

מבשלת ומגישה פונטש. דניאלה, ש־היא הרוח החיה בהוצאת־הספרים „זמורה ביתן", דואגת לכל בעצמה: פגישות עם מחברים ועם עיירים, הוצאה לאור, בעיות דפוס, כריכה, פירסום, ובסוף גם אירגון החגיגות. כשהסתבר שאין פונטש חם בלילה קר, הפשילה דניאלה את השרוולים והכינה סיר־ענק של פונטש טעים, מלא דובדבנים, למסיבה לכבוד הופעת סיפרם של בני אמדורסקי וישראל גורין.

■ **דליה פן־לרנר**, שחקנית לשעבר, בשלנית ועורכת המוסף אוכל בירחון מוניטין ואשתו של איש־העסקים אלק לרנר, תחגוג ב־15 בינואר את יום־הולדתה. את המתנה המקורית ביותר תק־בל דליה, ללא ספק, מהטלוויזיה הישראלית ואם זו תחדש את שידוריה. לפי התוכנית תתחיל הטלוויזיה לשדר ב־15 בינואר, בשידור חוזר, את הסידרה הבריטית האנדה לבית פורסייט שבה משחקת דליה פן־לרנר. 21 שנים עברו מאז שצולמה הסידרה. דליה סקרנית מאוד אם אנשים, שיצפו בסידרה, יזהו אותה ברחוב.

דפנה ברק, זוהר אוהליאב ונעמי רון

אחות בחדר־ניתוח. כשנמאס לה המיקצוע הזה, נזכרה שהיא אוהבת לבשל, ופתחה מיסעדה יקרה ומצליחה במרכז ירושלים, אצל קטי. הסמל המיסחרי של המסעדה היה קלסתר־פניה. במשך שנים היתה ידידתו של הבארון השווייצי **דה־מורא־לט**, שחי בארץ. אולם באחרונה הכירה גבר אחר, **אלי מישעלי** יוצא־מארוקו כמוה, שאותו היא מכנה „בארון מישעלי דה־קאוא־בלנקה", והשניים עומדים להי־נשא.

■ כששואלים את חבר־הכ־נסת **אמנון לין** „מה שלומך?", הוא עונה בכובד־ראש: „שלומי נהדר, הכול נהדר, פרט לשלום העם היהודי."

המישפט, שצוטט בהרחבה, הס־עיר אותם, והם מחו לפני נציגי העיתונות שסבבו השבוע בכ־נסת: „איך נסתכל בפני הנשים שלנו?"

■ **שוקי בן־סורת ושוקי שלמון**, בעלי חברת אס"ף. המגדלים ירקות ופירות אור־גניים — ללא זיבול כימי ורי־סוסים — מכרו עד עתה את תו־צרתם בבית־האריזה שלהם ביפו. בשבוע שעבר הם החליטו לע־שות ניסיון — הציבו דוכנים בכמה מיני־מרקטים באיזור תל־אביב. הם רצו לדעת אם הסחורה תימכר, למרות שהיא יקרה ב־30 עד 100 אחוז ממחירי הפירות והירקות הרגילים. טוען שלמון: „הפירות והירקות נחטפו במהי־רות. המחיר הגבוה לא הרתיע אנשים, אשר נמאס להם לאכול רעל. בקרוב נחתום חוזים עם תנובה, שופרסל והיפרכל."

■ **עופר טלר**, לשעבר כ־תב־הטלוויזיה, חזר לארץ אחרי שהות בת שנה בארצות־הברית, שם שימש ככתב העיתון ישראל שלנו. טלר, שנסע משופם וחזר מזוקן, הביא עימו זיכיון בלעדי להוצאה־לאור בעברית של הי־רחון האמריקאי פונטהאוז. את הזיכיון הוא קיבל בשותפות עם ידידו, הצייר **אורי הוסמקלר**, ועכשיו הוא תר אחרי משקיע.

■ את פרס הנאום הקצר ביו־תר קיבל השבוע מנכ"ל יקבי רמת־הגולן, **שמשון ולנר**, כשנשא נאום בן שש מילים. בסיום נאומו זכה בתשואות רמות של כל אנשי־התיקשורת, שהש־תתפו בחגיגת־היין שערך לצורך הצגת יינות חדשים. הוא הבהיר

אברהם תורג'מן

מי שהיה מפקד מישטרת תל־אביב, חזר מניו־יורק, שם שהה במשך שנה להשלמת לימודי השפה האנגלית. הוא מסרב להופיע באירועים חברתיים. אשתו, מרים תמיר (בתצלום לצידו), שהוזמנה לנשף השנתי של אגודת „יד ביד", שיכנעה אותו לבוא איתה. תורג'מן התרצה ובא. במהלך האירוע פגשה תמיר את יעקב תלמי, עולה חדש מצרפת וייבואן של פסלים. היא סיפרה לו שהיא מחפשת פסל בדמות של ראש־סוס, היכול גם לשמש כמנורה. כשנשאלה לשם מה היא זקוקה למנורה בגודל כזה, סיפרה לו שזה עבור בנה.

לקהל שמוטב לשתות מאשר לדבר.

■ השדרן הפופולרי **אלכס אנסקי** היה פעם־פעם שחקן, הוא עקר עם מישפחתו לתל־אביב לרגל הצגה חדשה שהוא מעלה. בשבוע שעבר בא במ־בוכה. מכשיר־הטלפון בביתו צילצל. אנסקי הרים את השפו־רפרת ושמע את קולה של בתו הקטנה, מיכל, מהעבר השני. השניים התחילו לנהל שיחה שבין אב לבתו. מקץ חמש דקות, משסיימו השניים את השיחה שהתנהלה בין חדרים שונים של הבית, הסתבר לאנסקי שעל הקו היה מאוין נוסף — אדם שטילפן לבית־אנסקי וכל־כך הוקסם מ־תוכן השיחה, עד שחרד מלקטוע אותה. המטלפן היה עיתונאי.

■ **קטי אוחנה** היא דמות ידועה בירושלים. בשעתו היתה

שמוק או פוץ?

פרקליט בך ומתרגמת

מה אמר פלאטו?

עורך־הדין הצעיר יונתן בך, בנו של השופט העליון גבריאל בך, כמעט הסמיק, כאשר שתי המתורגמניות הקשישות התווכחו בלהט אם העדה אמרה „פוץ" או „שמוק". „אחרי בדיקה יסודית החלטנו שיש לתרגם את המילה לעברית לפוץ, ולא לשמוק," פסקה המתורגמנית.

זה קרה במישפט המתנהל בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, בין קופאי פריזין־דה־פרטיספסיון ושמואל פלאטו־שרון על סכום של 20 מיליון דולר. לשם הוכחת תביעתם הביאו התובעים את ורוניק קינאל, שהיתה מנהלת־העסקים של פלאטו־שרון בז'נבה, אחרי שעזב את פאריס. העדה, אשה שמנמנה וחייכנית, סיפרה בצרפתית כי פלאטו־שרון נהג לרדות בעובדיו, וכינה אותם בכינויים גסים גם בחברתה. אחת המילים שבהן השתמש גרמה לוויכוח הארוך בין המתורגמניות, ואשר נפתר לבסוף במילה פוץ.